

D ů v o d y:

Rekurentka domáhá se zápisu změny dosavadního předmětu podniku »obchod s losy v Československé republice dovolenými« na »bankovní a směnářenskou živnost«. Zápis předmětu podniku v obchodní rejstřík není sice při komanditní společnosti obligatorním, dojde-li však k němu, musí býti pravdivým, což plyne již z účelu obchodního rejstříku, který má veřejnost autoritativně informovati o obchodních poměrech kupců tam zapsaných. Jest proto povinností soudů rejstřík vedoucích, by opověď k zápisu zkoumaly i po této stránce co do její správnosti a pravdivosti. Podnik, ohlášený jako bankovní a směnářská živnost, předpokládá již dle svého označení pravidelný provoz všech bankovních obchodů ve větším měřítku po živnostensku. Bylo-li tedy zjištěno opětnými dotazy u obchodní a živnostenské komory, k vyjádřením a vysvětlením tohoto druhu zákonem ze dne 29. června 1868, čís. 82 ř. zák. povoláné (viz k tomu výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 20. listopadu 1922, čís. 45.193 čís. 36 věstníku z roku 1922), že podnik rekurentčin zabývá se pouze obchodem losy, zejména na splátky a že bankovních a směnářských obchodů po živnostensku pravidelně neprovozuje, a vyzněl-li posudek svazu bankovních firem Československé republiky v Praze, jehož se sama rekurentka dovolává, v ten smysl, že firma K. a spol. provozuje pravidelně a ve větším rozsahu obchod losy a to speciálně obchod s losy na splátky, kdežto jinaké bankovní obchody provádí nejvýše ojediněle, a uvádí-li konečně gremium pražského obchodnictva ve svém dopise ze dne 26. srpna 1925, že rekurentka provozuje zatím jen obchod s losy, jmenovitě na splátky, ve značnějším rozsahu a že prý teprve zamýšlí zabývat se všemi bursovními obchody a zvýšiti kapitál a že není dosud členem pražské peněžní bursy — nutno přisvědčiti názoru obou nižších soudů, že nelze zapsati podnik rekurentčin do obchodního rejstříku jako závod bankovní a směnářský, poněvadž by to odporovalo zásadě pravdivosti.

Čís. 5326.

V řízení o soudním odhadu za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty platí o opravných prostředcích předpisy nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 830/25.)

V řízení o odhadu nemovitostí za účelem vyměření zemské dávky z přírůstku hodnoty zamítl soud první stolice námitky účastníků proti jmenování třetího znalce. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřípustný. D ů v o d y: Jmenování znalců pro výkon odhadu, o něžž tu jde, řídí se ustanovením Šu 273 nesp. říz. a podpůrnými předpisy civilního soudního řádu a exekučního řádu. Dle Šu 239 druhý odstavce ex. ř. není proti usnesení, kterým se určuje, kolik znalců má býti přivzato k odhadu, a kterým znalci se jmenují, samostatného opravného prostředku. Poněvadž stěžovatelé domáhají se vlastně změny rozhodnutí ze dne 25. července 1925 v tom bodě, že byl přivzat ještě třetí znalec z oboru

stavebního, je stížnost nepřipustná i proti napadenému usnesení, kterým byly zamítnuty námitky proti ustanovení třetího znalce, a slušelo ji jako takovou odmítnouti, když tak již soud první stolice neučinil (§ 78 ex. ř. a §§ 523 a 526 odstavec druhý c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Soudní odhad nemovitostí za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty jest úkonem řízení nesporného, jehož podstata spočívá v provedení znaleckého důkazu spojeného s místním ohledáním a ve zhodnocení tohoto důkazu. Řízení upraveno jest v §§ 267—280 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., podle §u 272 nesp. říz. platí pak pro ně, pokud patent nemá sám vlastních odchylných ustanovení, avšak jen ohledně výkonu odhadu, předpisy »procesního řízení«, totiž dříve všeobecného soudního řádu ze dne 1. května 1781, čís. 13 sb. z. s., nyní pak nahrazující je předpisy nového civilního soudního a zvláště exekučního řádu, jmenovitě tedy t. zv. odhadního řádu vydaného v základě §u 144 poslední odstavec ex. ř. Ohledně opravných prostředků platí dle toho tedy předpisy nesporného řízení, kde podle §u 9 nesp. říz. recurs přípustný jest, beze všeho obmezení, a může strana s ním vyčkati až do vyřízení rozkladu podaného proti doručenému jí usnesení. Rozhodnutí rekursního soudu, že se recurs odmítá jako nepřipustný a pozdě podaný, nelze srovnati s těmito zákonnými předpisy, proto musilo býti zrušeno, a rekursnímu soudu uloženo, aby recurs vyřídil ve věci samé.

Čís. 5327.

Ani v řízení exekučním není opravná stolice, zkoumajíc přípustnosti a včasnost rekursu, vázána názory nižších soudů.

Požární náhradu, složenou dle §u 307 ex. ř. (§ 1425 obč. zák.) na soudě, jest rozvrhnouti podle zásad §§ 283—287 ex. ř. Neplatí tu ustanovení §u 239 poslední odstavec ex. ř.; dovolací recurs do souhlasných usnesení nižších stolic jest nepřipustným (§§ 528 c. ř. s., 78 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 832/25.)

Soud první stolice přikázal požární náhradu knihovním věřitelům nevzav zřetele k daňové pohledávce eráru. Rekursní soud k rekursu eráru napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs.

D ů v o d y:

Dovolací recurs směřuje proti souhlasným rozhodnutím nižších stolic, jimiž z rozvrhované požární náhrady za dům nebylo nic přikázáno na vykonatelnou daňovou pohledávku čsl. eráru. Prvý soudce usnesením ze dne 25. června 1925 odmítl tento dovolací recurs jako nepřipustný,